

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou, se sídlem Štěpánská 630/57, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezídium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 Ca 2/2006 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze, ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 Ca 2/2006 - 29, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 26. 10. 2005, č. j. PPR-299/K-PK-2005, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (stěžovatel požadoval informace o obsahu celé výroční zprávy Policie ČR za rok 2004 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb.) Žalovaný dospěl k závěru, že odvolání podané žalobcem nebylo přípustné, neboť požadované informace byly žalobci poskytnuty dne 5. 10. 2005, a to zprávou preventivně informační skupiny kanceláře policejního prezidenta Policejního prezidia České republiky pod č. j. PPR-10-102/K-PIS 2005, a nenastaly tak skutečnosti uvedené v ust. § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále též

„zákon o svobodném přístupu k informacím“), které by opravňovaly žalobce k podání odvolání.

V podané žalobě žalobce namítal, že žádost o poskytnutí informací byla podána dne 20. 9. 2005, lhůta pro poskytnutí informací uplynula dne 5. 10. 2005, žalobci přitom k tomuto okamžiku nebyly požadované informace poskytnuty, nastala tedy fikce vydání rozhodnutí o odepření informací podle § 15 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce současně namítal, že rozhodnutí neobsahuje náležitosti stanovené § 47 odst. 5 správního řádu, neboť rozhodnutí je vybaveno fotokopii podpisu, který není podpisem policejního prezidenta. Požadované informace pak byly žalobci poskytnuty až po uplynutí lhůty k tomu určené, navíc výroční zpráva takto poskytnutá nebyla úplná.

Městský soud v Praze žalobu stěžovatele zamítl s tím, že fikce negativního rozhodnutí o neposkytnutí informací nenastala. Soud se dále neztotožnil s námitkou žalobce stran absence originálu podpisu oprávněné úřední osoby, když zjistil a konstatoval, že ve správním spisu je založen originál rozhodnutí, který je podepsán osobou oprávněnou, zástupcem policejního prezidenta, a námitku o neúplnosti poskytnuté informace v situaci, kdy odvolání bylo žalovaným posouzeno jako nepřípustné a žaloba směřovala proti takto pojatému a zdůvodněnému rozhodnutí odvolacího orgánu, soud označil jako námitku míjející podstatu posuzované věci.

V obsáhlé kasační stížnosti podané proti napadenému rozsudku, doplněné dalším vyjádřením, stěžovatel, obdobně jako v žalobě, namítá, že došlo k fikci negativního rozhodnutí o neposkytnutí informací, jakož i to, že reálné poskytnutí informací, které bylo opožděné, bylo současně neúplné. Navíc namítá, že toto rozhodnutí bylo podepsáno osobou, které jeho podpis nepříslušel, a podpis byl pouze kopií podpisu.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze. Uvedl, že považuje za správné lhůtu 15 dnů pro poskytnutí informací či vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, počítanou od přijetí podání, považovat za lhůtu pro úkony správního orgánu, a doručování nelze do této lhůty zahrnovat. K námitce neúplnosti poskytnuté informace žalovaný uvedl, že stěžovateli byla zaslána celá požadovaná zpráva. Skutečností je, že neúplná byla zpráva sama, a nikoliv stěžovateli poskytnutá informace. Žalovaný dodal, že po opětovném vyžádání podkladů pro výroční zprávu za rok 2004 od jednotlivých policejních správ, byla zpráva zveřejněna a současně zaslána stěžovateli.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 20. 9. 2005 podle zákona o svobodném přístupu k informacím žádost o poskytnutí informace o obsahu celé výroční zprávy Policie České republiky za rok 2004 o poskytování informací. Stěžovatel požadoval přímé poskytnutí této informace v písemné podobě a na paměťovém médiu použitelném v operačním systému Windows, a to za situace, kdy celá tato zpráva byla dostupná na internetu. Požadované informace byly pro stěžovatele vypracovány dne 3. 10. 2005 a i s příloženou disketou předány k poštovní přepravě dne 5. 10. 2005, což byl patnáctý den lhůty pro poskytnutí informací, resp. pro rozhodnutí o odepření požadovaných informací. Stěžovatel zásilku převzal dne 12. 10. 2005 (když účinky doručení nastaly dne 10. 10. 2005).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Po přezkoumání věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci je mezi účastníky řízení spor o tom, zda tím, že v zákonem stanovené lhůtě patnáct dnů od přijetí žádosti o poskytnutí informace (20. 9. 2005) nebyly informace stěžovateli poskytnuty tak, aby je měl k datu uplynutí patnáctidenní lhůty (5. 10. 2005) k dispozici (jejich zpracování mu nebylo ve stanovené lhůtě doručeno), ale v této lhůtě byly zpracované informace toliko předány k poštovní přepravě (informace byly vypraveny), nastala či nenastala fikce rozhodnutí o neposkytnutí informací, jak ji měl na mysli § 15 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel je toho názoru, že fikce negativního rozhodnutí za tohoto stavu věci nastala, žalovaný je naopak toho názoru, že lhůta pro poskytnutí informací je dodržena, pokud byly požadované informace do konce lhůty předány k poštovní přepravě.

Předmětem posouzení této věci Nejvyšším správní soudem k podané kasační stížnosti je tak v první řadě právní otázka, zda by fikce rozhodnutí o neposkytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím nastala již tehdy, jestliže by ve stanovené lhůtě pro poskytnutí informace nebyly požadované informace žadateli doručeny, nebo zda by nastala až tehdy, jestliže by ve stanovené lhůtě nebyly informace od povinného subjektu vypraveny.

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném a účinném v době vyřizování žádosti stěžovatele stanovil:

- § 14 odst. 3 písm. c)

Povinný subjekt posoudí obsah žádosti a poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písmena a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích.

- § 15 odst. 4

Jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti.

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu při předběžném posouzení věci zjistil, že tuto právní otázku již Nejvyšší správní soud posuzoval.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 15/2006 – 73, (www.nssoud.cz), dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že: *Rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 věta první zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je „vydáno“, jestliže je v uvedené lhůtě doručeno žadateli o informaci jeho písemné vyhotovení. Tento výklad je nutný proto, aby se žadatel mohl seznámit s jeho obsahem a také vůbec zjistit, zda jsou splněny podmínky pro fikci rozhodnutí a tím i podmínky pro podání opravného prostředku či správní žaloby proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí.*

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu je v nyní projednávané věci jiného názoru, a to, že fikce rozhodnutí o neposkytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím nastala tehdy, jestliže ve stanovené lhůtě pro poskytnutí informace nebyly požadované informace, či rozhodnutí o jejich neposkytnutí, od povinného subjektu vypraveny. Podle názoru čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu nelze v kontextu předmětné právní úpravy „vydáním rozhodnutí“ rozumět „doručení rozhodnutí“.

Rozhodující čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu tak při svém rozhodování dospěl k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a za této procesní situace podle § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) předložil věc rozšířenému senátu k posouzení předmětné právní otázky.

Rozšířený senát usnesením ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 - 84, které nabylo právní moci dne 22. 5. 2005, po provedeném řízení rozhodl tak, že *Povinný subjekt poskytl včas požadované informace podle ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 22. 3. 2006 nebo vydal rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona, pokud příslušné písemnosti určené žadateli předal ve stanovené patnáctidenní lhůtě alespoň k doručení. Byly-li následně požadované informace či rozhodnutí žadateli doručeny až po uplynutí této lhůty, nenastala v důsledku toho právní fikce negativního rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona.* V podrobném odůvodnění tohoto usnesení, na jehož obsah Nejvyšší správní soud nyní toliko odkazuje, rozšířený senát blíže vyargumentoval opodstatněnost tohoto závěru.

S uvedeným právním názorem rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vrátil věc jeho čtvrtému senátu, aby rozhodl ve věci samé.

Jelikož výše uvedený právní názor řeší podstatu mezi účastníky sporné právní otázky, a odpovídá tak bezesbýtku na těžiště první kasační námitky, čtvrtému senátu Nejvyššího správního soudu nezbyvá než v souladu s tím konstatovat, že daná námitka není důvodná.

Pokud stěžovatel dále namítá neúplnost poskytnutých informací, činí tak v kasační stížnosti jen obecně a v bližším odkazuje na obsah žaloby. Tzn., že event. nesprávnost posouzení této námitky fakticky nevytýká Městskému soudu v Praze, nýbrž znovu žalovanému. Námitku směřovanou v kasační stížnosti vůči rozhodnutí žalovaného však Nejvyššímu správnímu soudu přísluší posuzovat jen ve spojení s namítaným pochybením soudu, který rozhodoval o podané žalobě. Nic takového ale stěžovatel nečiní. Nicméně

přesto Nejvyšší správní soud poznamenává, že z obsahu žaloby vyplývá, že stěžovatel rozporoval nikoliv neúplnost poskytnuté informace, nýbrž neúplnost zpracování materiálu, jehož „kopii“ jako „informaci“ požadoval, což je zcela jiný problém. O neúplnost poskytnuté informace by se při požadavku poskytnutí „celé“ zprávy jednalo tehdy, pokud by z „celé“ požadované zprávy nebyl stěžovateli, jako informace, poskytnut v kopii její celý identický obsah a rozsah. To se však v dané věci nestalo a ostatně toto stěžovatel, alespoň pokud jde o stav k datu sporovaného poskytnutí informací (5. 10. 2005), ani netvrdí.

Stěžovatel také namítá, že rozhodnutí žalovaného, které mu bylo doručeno, není opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, což neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Jmenovitě namítá, že u funkce a jména policejního prezidenta je nečitelný podpis s údajem „v z.“, který není podpisem policejního prezidenta, ani podpisem vlastnoručním a originálním, nýbrž fotokopii.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil (ostatně obdobně jako Městský soud v Praze), že je v něm založen originál předmětného rozhodnutí, který je u funkce a jména policejního prezidenta podepsán plk. Mgr. Oldřichem Martinů, který byl v rozhodné době tzv. statutárním zástupcem policejního prezidenta.

Ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, platného v době rozhodování žalovaného (zákon č. 71/1967 Sb.) stanovilo: *V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení. Rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Zvláštní právní předpisy mohou stanovit další náležitosti rozhodnutí.* Podpis tzv. oprávněné osoby na rozhodnutí byl (a nadále je) jednou z formálních náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí, jímž je sledováno doložení a také verifikovatelnost legitimacy vydaného rozhodnutí, a to ve spojení s jeho přičitatelností příslušnému správnímu orgánu. Pokud takový podpis v rozhodnutí chybí, nebo jde o podpis jiné než oprávněné osoby, případně není daný podpis vlastnoruční, potom je vždy třeba posoudit, zda tento nedostatek může způsobit nicotnost nebo neúčinnost správního rozhodnutí, nebo zda může zkrátit účastníky řízení na jejich procesních právech.

K otázce nejrozumnějších nedostatků stran podpisu správních rozhodnutí se opakovaně vyjadřovala judikatura správních soudů.

Tak lze poukázat již na judikaturu prvorepublikového Nejvyššího správního soudu, který např. uváděl: *Nedostatek podpisu a razítka na úředním vyřízení není vadou podstatnou, nezavdává-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti, a nebyla-li strana ani jinak vadou tou ve své obhajobě zkrácena.* Boh. 3110/24, popř. uváděl: *Není-li pochybnosti o tom, že vyřízení dané straně je rozhodnutím toho kterého úřadu, není vadou, že není podepsáno přednostou úřadu, nýbrž jiným funkcionářem tohoto úřadu, třeba i úředníkem smluvním.* Boh. 6297/27, 9772/32.

Současný Nejvyšší správní soud potom judikoval např.: *Samotnou skutečností, že rozhodnutí podle ustanovení § 1 zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů, podepsal v rozporu s dikcí odstavce 3*

téhož ustanovení zastupující náměstek ministra, a nikoli sám ministr, nebyl žalobce (příslušný kraj) na svých právech zkrácen. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 8/2002 - 31; Je-li na rozhodnutí uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak podepsáno je pouze jinou osobou v rubrice za správnost, nezakládá tato vada sama o sobě nicotnost tohoto rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Za nicotné by mohlo být rozhodnutí považováno pouze v případě, kdyby absence podpisu oprávněné osoby odrážela fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této osoby a že se tedy ve svém důsledku vůbec o projev vůle správního orgánu nejedná. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48; Je-li účastníkovi řízení ve věcech služebního poměru doručena pouze fotokopie rozhodnutí služebního funkcionáře a nikoli písemné vyhotovení rozhodnutí, které je služebním funkcionářem podepsáno. Pokud však z tohoto pochybení nevzešlo žádné zkrácení procesních práv tohoto účastníka, není třeba rozhodnutí služebního funkcionáře rušit. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 2 As 71/2006 - 95; Absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, apod.

Za situace, kdy originál předmětného správního rozhodnutí žalovaného, který je založen ve spisu, podepsal statutární zástupce policejního prezidenta, a kdy se žalovaný opakovaně k tomuto rozhodnutí vyjadřoval jako ke „svému“, není pochyb o tom, že jde o rozhodnutí, které je žalovanému přičitatelné. Současně ani z obsahu spisu, ani z vyjádření stěžovatele nevyplývá, že by ve spojení s tímto podpisem rozhodnutí byl stěžovatel zkrácen na svých procesních právech. Proto, a to i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku stěžovatele důvodnou.

Nezákonnost napadeného rozsudku tak nebyla Nejvyšším správním soudem shledána, a Městský soud v Praze tudíž nepochybil, když rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Stěžovatelem namítané důvody kasační stížnosti nebyly dány a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

